

SZENTESI ÉVA

Merkúr
a retrográdban

I.

Meg akarok halni.

Tudatában vagyok annak, hogy a halál után sóvárgok, hogy ez az érzés helytelen a szónak abban az értelmében, hogy mégsem kellene meghalni ennyire fiatalon, bár az, hogy mennyire vagyok fiatal, viszonylagos.

Nem ástam bele magam abba, hogyan nyíratnám ki magam, ha csak azt nem számítom, hogy egyszer rákattintottam egy cikkre, ami az öngyilkolás módszereit taglalta.

Egyébként sanszos, hogy gyógyszerrel csinálnám. (Erről kifejezetten azt írta az előbb említett cikk, hogy nem ajánlja, mert nem romantikus elalvás lesz belőle, hanem fájdalmas rókázás kevés eséllyel a halálra, életben maradás esetén pedig jó eséllyel megnyomorítva.)

Ez az érzés egyelőre nem elhatározás, viszont képtelen vagyok irányítani a gondolataimat, olykor homályos lesz minden, nem vagyok jól, negatív spirálba kerülök (utálom ezt a kifejezést, hogy „negatív spirál”, olyan, mint a „pozitív gondolkodás”), amiből nehéz kimászni, és olyanokat dumálok hangosan, hogy „bárcsak

elpusztítaná egy nagy meteor a Földet, és felrobbanna ez az egész fos, ami körülvesz”.

Sokszor gondolkodom azon, milyen temetésem lenne, és kéjes érzéssel tölt el az a rengeteg poén, amivel sokkolnám az embereket. Más az esküvőjéről álmodozik ekkora műgondal, nekem a temetésem tervezgetése jelent örömet, tiszta Addams Family-feeling, pedig tinikoromban se voltam emós.

Például itt van rögtön az, hogy Lou Reedtől szólna a *Perfect Day*. Arra vonulnék be. Vagyis: vinnének be a koporsóban. Amikor gyerekként néztem a *Hófehérekét*, sokkal jobban izgatott, amikor az üvegekoporsó fölé hajolt a királyfi, mint amikor a végén megcsókolta a menyegzőn a hercegnőt.

Elveszi feleségül? És? Kit izgat? Azt nem nagy kunszt! De meghalni ennyire menőn, üvegekoporsóban, királyfival, na az a nem semmi.

Szóval szépen tervezgetem a temetésem... Jöjjön akkor Lou Reed, hadd szóljon, *tessék befáradni, kisasszony, már fel van ravatalozva a koporsója, ne kóricáljon itt, tudom, hogy látni akarja, mennyire kiborulnak magán az emberek, de azért mégis, viselkedjen.*

Elképesztően idegesítő szellem leszek, sokáig fogom kísértetni azokat, akiken bosszút akartam állni. Haha.

Amikor pedig megszólal a refrén harmadjára is Lou Reed mély, depresszív hangján, és jön a szám csúcspontja, *Itssssss, succccchhhh a perfect dayyyyyy, you just keep me hangin' on...*, mint valami harsonaszó, akkor a feketébe öltözött férfiak felemelik a koporsót, és visznek is a gödörbe, hogy elhantolhassanak. Lou Reed-től amúgy is eret vágsz, nem kell ahhoz temetés, hogy azonnal magadba akarj döfni valamit, de ez a dal egy temetésen különösen hatásos. Pláne, hogy a tökéletes napról énekel, egy teljesen hétköznapi tökéletes napról, mint amilyen az én temetésem is lesz.

A legtökéletesebb nap a világon.

Ja, és akkor legyen a ruhám piros, semmiképp nem szeretnék a saját búcsúztatómon a csodálatos koporsómban slamposan festeni. Sminkest is kérek, és legyen rajtam a kedvenc csizmám, az a kényelmes, amiben az idők végezetéig elálldogálok akár. Vagyis elheverészek. A make upom legyen normál, ne essen a halottkozmetikus túlzásokba, nehogy úgy nézzek ki, mint a *Jól áll neki a halálban* Meryl Streep ikonikus karaktere, Madeline Ashton, istenem, de imádom azt a filmet. A hajamat hagyják, jó lesz a paróka is, az tartósabb. Egyszer olvastam, hogy az ember hajszálai egy ideig még nőnek a halál beállta után. Aztán láttam valami képet

egy mumifikálódott holttestről, és elborzadtam a pár szál haján. Nekem inkább legyen parókám! Parókás múmiaként akarok feküdni odalent, amíg el nem porladok. Mekkora poén! Aztán ezer év múlva kiásnak, és arról fognak cikkezni a holografikus újságok, hogy a letűnt korban milyen szépen temették a halottaikat az emberek, ez a mi civilizációnk még adott az ilyesmire, közben meg hagyjuk már... Csak én voltam ennyire körültekintő, még a koporsóban elporladó hajra is gondoltam.

És persze úgy kéne meghalni, hogy szép maradjak, ne csúfítsam el magam kötéllel, pisztollyal vagy egy katasztrófális karambollal.

A halál az élet része (ezt valami önfejlesztő könyvben olvastam, mondhatok még ilyen közhelyes spiri baromságokat). Úgy születünk, hogy tudjuk ezt, vagyis akkor még pont nem tudjuk, de aztán eléggé korán találkozunk vele, amikor először meghal a kiscicánk (elüti a kocsi, csináltunk neki kopjafát a kertben), aztán meghal nagypapa, az már nagyobb falat: *szia, apa, leülnél, és elmagyaráznád, hogy mi a halál?* De apa nem magyarázza el, mert ő sem tudja felfogni a saját apja halálát. (A felnőttek olyan önzők, mikor a gyászukkal vannak elfoglalva.) Egyszer csak nem jön többé nagypapa, aztán nem jön többé nagymama sem, tiszta kibaszás, meg kell

szokni az életet, mert a végére kurvára egyedül maradunk, és azt nagyon nem kéne megvárni.

Egész életemben attól rettegetem, úgy halok majd meg, hogy nem lesz senkim. Hogy nem lesz felhajtás a temetésemen, mert elfelejtettek, és a kutya sem lesz kíváncsi rám, a nevemet se tudják, és a sírhelyemet is csak kényszerből váltja meg valami nem túl közeli rokon, és húsz év múlva, amikor lejár, akkor ki lesz írva a sírkövemre, hogy „lejárt, kérem, váltsa ki újra a bérletét”. De nem jön senki. Mert senkim se lesz. Aztán rám földelnek valaki mást.

Eleve mekkora para kiírni a temetőben a sírkőre, hogy lejárt a bérlet, baszki, hát senki nem fog feltámadni azért, hogy újra fizesse. Régen a nagyanyám előre gondoskodott erről is, de én nem ilyen vagyok, nem fizetek előre.

Természetesen legyen tor, ahol rúgjon be a gyásznép. Merthogy sokan lesznek, és sajnálni fognak, és az elföldelésnél majd bőgnek, de a toron, ott meséljenek vicces sztorikat rólam, hogy mennyire ragyogó voltam, és vesézzék ki a ceremóniát, amikor bevonultam a koporsóban, és megszólalt a *Perfect Day*, és mondják azt, hogy akkor alig tudták visszatartani a nevetésüket. Istenem, de kár, hogy nem lehetek ott. Micsoda poén, kérlek, micsoda sziporkázó, briliáns elme, aki ilyet kitalál.